

HOOL

PHILIPP WINKLER

HOOOL

ROMAN

Vertaald uit het Duits door
Anne Folkertsma en Izaak Hilhorst

Lebowski Publishers, Amsterdam 2017

Deze vertaling kwam tot stand met een projectsubsidie van het Nederlands Letterenfonds

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Oorspronkelijke titel: *Hool*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Aufbau Verlag GmbH & Co. KG, Berlijn 2016

© Philipp Winkler, 2016

© Vertaling uit het Duits: Anne Folkertsma en Izaak Hilhorst, 2017

© Nederlandse uitgave: Lebowski Publishers, Amsterdam 2017

Omslagontwerp: Studio Jan de Boer, Amsterdam

Auteursfoto: © Kat Kaufmann

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 3817 2

ISBN 978 90 488 3818 9 (e-book)

NUR 302

www.lebowskipublishers.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Lebowski Publishers is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn ouders

Ik maak mijn nieuwe bitje warm in mijn hand. Draai het rond tussen mijn vingers en druk het een beetje in elkaar. Dat doe ik voor elk gevecht. De gel blijft stevig, geeft maar weinig mee. Dit ding is top. Iets beters is er niet. Speciaal voor mij gemaakt door een tandtechnicus. Geen massaproduct, zo'n flutding dat je na twee weken meteen weer in de vuilnisbak moet mikken omdat de randen in je tandvlees snijden. Of omdat je door de klotepasvorm en de chemische lucht de hele tijd moet kokhalzen. Behalve Jojo met zijn schamele conciërgeloontje hebben we intussen bijna allemaal zo'n gebitsbeschermer. Kai, die altijd de mooiste shit moet hebben. Ulf. Die kan het makkelijk betalen. Tomek. Töller. En een paar van onze jongens die een goede baan hebben. Oom Axel sowieso. Hij heeft die tandtechnicus een paar jaar geleden zelf opgeduikeld. Die heeft zich gespecialiseerd in contactsporten en levert aan vechtsporters in heel Duitsland. Ze zeggen dat ook sommige Frankfurters en wat van die jongens uit het oosten naar hem toe gaan. Uit Dresden, Halle, Zwickau. Die moeten er vast een hele maand bijstand voor neertellen, denk ik terwijl ik met mijn vinger langs de uitgestanste luchtgaatjes ga.

'Hé, Heiko!' Kai geeft me een stomp in mijn zij. 'Je telefoon.' Het wegwerpmobieltje tussen ons in op de bank zoemt. Met trillende vingers graai ik ernaar. Mijn oom houdt me via de buitenspiegel in de gaten. Ik druk op de toets met het groene telefoontje.

'Waar blijven jullie? We wachten,' klinkt de stem van de Keule naar met wie ik het gevecht heb afgesproken. Ik draai het raampje

omlaag om beter naar buiten te kunnen kijken en zoek aanknopingspunten.

‘We zijn bij Olpe van de B55 af. We zijn er zo.’

‘Rij In der Wüste af. Tweede rotonde rechts. Op Am Bratzkopf doorrijden tot vlak buiten het dorp. Links begint het bos. Kan niet missen.’

Voor hij ophangt, herinner ik hem nog eens aan onze afspraak. Vijftien man aan elke kant. Dan hang ik op.

‘En?’ vraagt Axel zonder zich om te draaien. Via de buitenspiegel blijft hij naar me kijken. Ondanks de weerkaatsing van de zon zie ik zijn priemende blik. Dat hij me test. Ik geef de route door en benadruk nog een keer dat ik die kerel aan onze afspraak heb herinnerd.

‘Hoorde ik,’ zegt hij en hij draait zich naar Hinkel, die zoals altijd achter het stuur zit. Axel herhaalt de routebeschrijving. Alsof Hinkel me niet gehoord heeft en de weg alleen kan vinden als hij het zegt. Ik merk dat Kai me van opzij aankijkt en zijn mondhoek vertrekt. Aardig bedoeld. Als ik nu ook naar hem kijk, gaat hij vast met zijn ogen rollen. Om te zeggen: kut, wat een controlfreak. Of zoiets. Maar ik reageer niet en let op of Hinkel wel goed rijdt. Hij gromt, wat wel zal betekenen dat hij het heeft begrepen. Met een hand als een gehaktbal omvat Hinkel het stuur op twaalf uur. De zweetdruppeltjes in het lange haar op zijn hand schitteren in de zon. Het lijkt wel overdwars gekamd. De andere hand laat hij uit het raampje bungelen.

Tomek zit links van Kai met een uitgestreken gezicht op zijn mobieltje te scrollen. Typisch Oostblok, altijd hetzelfde Slavische smoel. Kuthumeur of niet. Zie je niet. Als hij de lotto wint, kijkt hij vast net zo. Op de peuk in zijn linkerhand let hij niet. Door de rijwind brandt die in razend tempo op. Zou best kunnen dat hij pissig is. Tenslotte heeft hij voordat we weggingen het shotgunspel om de beste plaats van Kai verloren. Hij kent het waarschijnlijk niet eens. Nu moet hij op de plek zitten waar Jojo de vorige keer met

zijn kapotgeslagen neus alles heeft onder gebloed. Jojo's gok heeft het flink te verduren gehad. Om van de bekleding maar te zwijgen. Bovendien is dat toch al de plek waar je op warme dagen absoluut niet wilt zitten. Achter Hinkel. Ook al staat het raam open.

Kai tilt zijn achterwerk een paar centimeter op en pulkt zijn poederdoosje uit de kontzak van zijn designerjeans. Hij draait het open en schept een hoopje coke op zijn duim, houdt dat eerst onder zijn ene, dan onder zijn andere neusgat en snuift. Het busje hobbelt flink, maar hij krijgt voor elkaar dat er niets naast gaat. Hij gooit zijn hoofd in zijn nek. Zijn bokscap, stijf van de gel, schuurt langs de vette stof van de hoofdsteun. Hij houdt me het doosje voor.

'Ook wat? Misschien doe je het dan niet in je broek.' Hij grijnst. Ik grijns terug en zeg: 'Liever in m'n broek dan in m'n neus, meneer Daum.' Hij lacht. Lang geleden dat ik iets gesnoven heb. Terwijl hij het doosje dichtdraait, steekt hij zijn middelvinger op. Mijn oom schraapt zijn keel. Kai haalt zijn schouders op en steekt het doosje weer in zijn zak. Hij weet heel goed dat Axel het niet kan hebben als we ons voor een gevecht ergens mee volstoppen. Zelfs niet met coke, waar je een helder hoofd van krijgt. Maar dat is iets wat zelfs oom Axel er bij de jongens niet uit krijgt. Daarom laat hij het meestal maar, zolang niemand het te gek maakt. Zelf lust hij er trouwens ook wel pap van. Veel jongens hebben het nodig tegen de zenuwen. Nou ja, of omdat ze nou eenmaal hooked zijn. Maar Axel neemt niemand mee die zich niet kan beheersen. In elk geval niet naar belangrijke gevechten. Zoals vandaag. Als het er echt om gaat de eer van Hannover hoog te houden. Kai staat meestal wel strak van de coke, maar hij is te goed om thuis te laten. Vergeleken met hem zijn al die opgepompte kleerkasten zo beweeglijk als bulldozers. En dankzij mij houdt hij zich voor een gevecht een beetje in. Bovendien weet mijn oom heel goed dat hij op mij niet hoeft te rekenen als hij Kai op de reservebank laat zitten.

Het gele plaatsnaambordje van Olpe zoeft rechts langs de T5. Ik buig naar voren, mijn gezicht tussen Hinkel en mijn oom.

‘Nu recht—’

‘Rechtdoor bij de eerste rotonde. Op de tweede rechtsaf,’ onderbreekt Axel me. Ik laat me achterovervallen en rol net als Kai met mijn ogen. Hij geeft me een sigaret. Ik steek hem aan en neem een flinke haal. De ruimte tussen de metalen stangen van de hoofdsteunen voor me wordt helemaal gevuld door de rode, vlezige nek van mijn oom. Zijn schouders steken links en rechts buiten de rug van de stoel uit, ze zijn zo hoekig dat het lijkt of ze met een winkelhaak geconstrueerd zijn. Ik blaas een straal rook in de richting van het rode vlak tussen de stangen en zeg: ‘Precies.’

We slaan een droge bosweg in. Het zand knerpt onder de wielen. Meteen worden we opgeslokt door de schaduw van de ruisende bomen. Gelukkig zijn we uit de zon, ik voel dat ik rustiger word nu het wat koeler is. Toen we uit Olpe wegreden, begon het. Dat gevoel, dat ik vlak van tevoren altijd krijg. Ik weet niet of je het kunt vergelijken met plankenkoorts, want ik heb nog nooit plankenkoorts gehad. In elk geval voelt het alsof er in je buik iets begint te zweven. Alsof je maag vol helium zit en van onderen tegen je longen drukt.

‘Daar,’ zegt Hinkel en hij wijst met zijn dikke, harige wijsvinger naar voren. Wij drieën rekken onze hals uit om vanaf de achterbank iets te kunnen zien. Een flink stuk verderop zien we de stoet auto’s van de Keulenaren. Ze staan in groepjes bij hun wagens. Axel draait zich om en tuurt door de achterraut. Instinctief doe ik mijn hoofd opzij zodat hij beter zicht heeft, maar ik denk meteen: beheers je nou eens. Ik kijk ook achterom. Alles oké. De anderen rijden zoals altijd achter ons aan. Niemand heeft koudwatervrees gekregen en is teruggegaan. Dat zou me ook erg verbaasd hebben.

‘Hier stoppen,’ beveelt mijn oom. Voor zover dat gaat manoeuvreert Hinkel de T5 het streepje gras tussen de weg en de struiken

op. De anderen parkeren achter ons. We stappen uit. De Keulenaren staan precies zo geparkeerd. Maar aan de andere kant van de weg. Als het er straks op zit, stapt iedereen in zijn auto en gaat er in tegenovergestelde richting vandoor.

Axel loopt voor langs de motorkap en gaat wijdbeens midden op de weg staan. Ik pak mijn bitje uit het doosje en verlies mijn oom niet uit het oog. Tomek gaat naast hem staan. Ze steken de koppen bij elkaar. Ik buig me naar Kai en vraag om een peuk. Hij probeert het pakje uit zijn strakke spijkerbroek te peuteren. Ik houd mijn hand op en blijf naar Axel kijken, die met zijn handen in de zij de Keulenaren bestudeert.

‘Kom op,’ zeg ik, ‘als het kan vandaag nog.’

‘Rustig aan,’ mompelt Kai. Ik wip van de ene voet op de andere. Als ik eindelijk een sigaret heb, loop ik naar Axel en Tomek.

‘Wat?’ snauwt Axel als hij merkt dat er iemand aankomt. Dan ziet hij dat ik het ben. Zijn kaken ontspannen een beetje en hij legt een van zijn kolenschoppen even op mijn schouder en trekt me naar zich toe.

‘We hebben ze net geteld,’ zegt Tomek met zijn polakkenaccent. Het klinkt als ‘chjetelt’. ‘Vijftien man plus camera.’

‘Heeft iedereen zijn rode t-shirt aan?’ vraagt Axel. Je kunt je ook omdraaien en zelf kijken, denk ik, maar ik hou natuurlijk mijn kop. Al voordat we weggingen heb ik de shirts uitgedeeld. Zodat we dat nu niet meer hoeven te doen.

‘Iedereen,’ zeg ik.

Ik wil nog zeggen wat ik heb bedacht over de opstelling. Dat we moeten proberen de brede kerels voorop te zetten. Als golfbrekers, zeg maar. Zo kunnen we de eerste botsing opvangen, zelfs al gaat het ten koste van de snelheid. Maar Axel gebaart dat ik mijn mond moet houden. Terwijl ik nog geen halve zin heb gezegd. Een van de Keulenaren komt naar ons toe. Ik ga ervan uit dat dat de vent is met wie ik contact heb gehad.

‘Oké,’ zegt Axel.

Ik weet niet precies tegen wie.

‘Heiko. Jij zorgt ervoor dat de anderen klaarstaan.’

Hij houdt zijn arm gestrekt voor me, alsof hij me wil tegenhouden, en stapt op de Keulenaar af die halverwege is blijven staan om op een van ons te wachten. Ik voel me verneukt. Tenslotte hadden Axel en ik afgesproken dat ik dit keer alles zou regelen. Ik probeer me in te houden. Tomek geeft me een klopje op mijn arm. Op zijn hand staat een vervaagde tatoeage van een vrouw. Ik kijk hem even aan, kijk dan naar de grond, en zeg: ‘Kan mij wat verrotten,’ en trap mijn sigaret uit.

Kai staat met een peuk in zijn bek voor de T5 en bekijkt zichzelf in het getinte glas. Hij plukt een beetje aan zijn stekelhaar. Alle anderen hebben de rode T-shirts aan die ik heb uitgedeeld. Hij een rode Fred Perry-polo. Gelukkig heeft hij de kraag niet omhooggezet. Ik ga naast hem staan, kijk eerst naar hem, dan naar mezelf.

‘Weet je eigenlijk wel hoe gestoord je bent?’

Hij reageert niet, blijft van de ene voet op de andere wippen en laat neuriënd zijn sigaret tussen zijn lippen rollen. Nee, dan mijn gezicht in het donkerbruingetinte glas. Uitdrukkeloos. Mondhoeken omlaag. Wenkbrauwen en voorhoofd gefronst. Bloedserieus. In elk geval is mijn haar weer mooi gemillimeterd. Een enorme schaduw valt over het spiegelbeeld in de autoruit.

‘Zo, stelletje niksnutten. Da’s lang geleden,’ zegt Ulf. ‘Zijn jullie zover?’

‘*I was born fucking ready,*’ zegt Kai terwijl hij zijn rechterelleboog zo hard in zijn linkerhandpalm slaat dat het kletst.

Ik blaas lucht door mijn opeengeklemdde lippen. ‘Je bent een eikel,’ zeg ik. Ik draai me om en kijk omhoog naar Ulf, die een hele kop groter is: ‘Veel te lang.’

‘Zeg dat maar niet over Jojo’s scheve neus.’

We lachen. Ulf kijkt het pad af. Hij vraagt waarom het weer mijn oom is die daar staat te kletsen. Of ik dit keer niet aan de

beurt was. Ik knik, haal tegelijk mijn schouders op, zeg: 'Weet ik veel.'

'Je kent Axel toch,' komt Kai tussenbeide, 'oompje geeft de teugels niet graag uit handen.'

'Dikke lul. Hij doet maar wat-ie niet laten kan,' zeg ik.

Ook Ulf haalt zijn schouders op. Zijn XXL-shirt spant om zijn borst en bovenarmen. De boord ziet eruit alsof hij op knappen staat.

'In elk geval heb jij het hier georganiseerd.'

Ik knik opnieuw, zeg dat het me eigenlijk geen moer uitmaakt, het belangrijkste is dat er eindelijk weer wat te matten valt. Sinds het begin van het nieuwe seizoen hebben we nog geen enkel gevecht gehad.

Hinkel en een paar van de andere oude vechtjassen die zijn wezen pissen komen uit de bosjes tevoorschijn. Iedereen gaat in een halve cirkel om Axel heen staan. Hoofden worden van schouder naar schouder gerold. Handen en armen losgeschud.

'Klaar. We gaan!' roept Axel.

Ik doe mijn bitje in. Bijt erop. Van mijn nervositeit is alleen nog een vage nasmaak over. We stellen ons drie rijen dik op over de volle breedte van de weg. De adrenaline giert door mijn lijf. Mijn hoofd wordt licht.

Stampend gaat de troep op weg. Axel en Tomek een stap voor ons. Ulf en Kai naast me. Shit, hij grijnst tot achter zijn oren en steekt mij daarmee aan. Dan kijk ik weer recht vooruit. Naar de muur van kale koppen en witte shirts die op ons afkomt. Ze zetten er de pas in, brullen: 'Hoeren Hanoi!' Een paar steken hun vuist op.

Ook wij maken nu tempo. Opletten dat je stevig staat. Bij de botsing moet je vaste grond onder je voeten hebben. Anders ben je al weg. Ze rennen. Wij ook. Niet struikelen nu! En al helemaal niet Axel op zijn hielen trappen! Bijna. Ik voel handen in mijn rug die me naar voren duwen. Alsof dat nodig is. Nog even!

Een laatste kreet. Het bos wordt stil. Dan botsen lichamen op elkaar. Vuisten en benen zwaaien door de lucht. Ik zie nog hoe Axel gewoon opgezogen wordt door de Keulse formatie. Voor me een Keulenaar. Er komt een vuist op me af. Ik ga mee in de swing. Duik onder de slag door. Gooi me tegen hem aan. Hij valt niet. Te stabiel, de fucker. Hij hijgt. Ze vliegen langs me heen. Aan elkaar vast. Op hun kant. In een wurggreep. Vechtend. De kale voor me is behoorlijk gespierd. Maakt niet uit. Dekking hoog. Schijnbeweging naar links. Hij had hetzelfde idee. Is verrast. Zijn slag komt overhaast. Ik stap er voorbij. Geef hem een stoot op zijn kaak. Hij kreunt. Wankelt. Niet helemaal uitgeschakeld. Hij komt in elkaar gedoken op me af, met zijn handen hoog. Ik wil net weer een schijnbeweging maken als iemand vanachter tegen me aan knalt. Geen schijn van kans. Zijn vuist landt recht op mijn sleutelbeen. Had natuurlijk op mijn gezicht gemikt. Nog een geluk. Maar mijn sleutelbeen protesteert. Het lijkt wel of het trilt. Fuck it, zeg ik tegen mezelf. Ik spring naar voren. Schijnbeweging rechts. Nu heb ik hem te pakken. Had hij geen rekening mee gehouden. Hij gooit zijn armen omhoog. Voltreffer op zijn nieren. Hij slaat dubbel maar blijft op de been. Zijn handen gaan instinctief naar zijn nieren. Vette pech! Ik geef hem een swing recht voor zijn rotkop. Hij zakt in elkaar, blijft kreunend liggen. Spuugt zijn bitje in het zand. Zijn tanden zitten onder het bloed. Blijf liggen! Blijf liggen, verdomme! Ik kijk rond. Niet te lang! Hij blijft liggen. Gebaart dat hij genoeg heeft gehad, knijpt zijn ogen dicht van de pijn. Mijn blikveld is zo klein als het oog van een naald. Daardoorheen zie ik Kai. Hij zit in een clinch. Een kut-Keulenaar trekt aan zijn polo. Kai probeert zich los te rukken. Hij draait om zijn as, de Keulenaar gaat mee, ze laten een wolk stof opwaaien. Nog een wit shirt achter hem. Dat nooit, motherfucker! De kerel trekt zijn been op, net als ik aan kom rennen. Raakt me in mijn lies. Stomme idioot dat ik ben! Ik struikel, maar kan me op mijn handen opvangen. Dan zit hij al boven op me. Ik krijg een knie

in mijn zij en heb geen adem meer. Probeer weer overeind te komen. Mijn hand glijdt weg en buigt de verkeerde kant op. De pijn schiet vanuit mijn pols omhoog naar mijn schouder. De smaak van piepschuim in mijn mond. Geen tijd. Daar komt hij alweer. Ik klop het stof af, maak wat ruimte. De sukkel trapt erin. Geef me tijd om op te staan. Geen gevoel in mijn hand. Wel in mijn elleboog. Mijn linkse directe komt in zijn dekking terecht en ik beweeg wat opzij. Dan raak ik hem met mijn elleboog recht op zijn bek. Hij gaat tegen de grond. Hoestend. Kokhalzend grijpt hij naar zijn hoofd. Ik wacht af. Blijf bewegen. Hij haalt zijn hand weg en kijkt. Bloed gutst uit een enorme jaap bij zijn linkeroog. Hij blijft liggen. Ik sta te hijgen. Kijk om me heen. Hier en daar nog een enkele futloze schermutseling waar langzaam een eind aan komt. Ik zet mijn handen in mijn zij. De lucht splintert als houtspaanders door mijn piepende longen. Verdomde kankerstukken! Ik snak naar een peuk. Achter me een scheldpartij. Een dikke twee meter verderop staat Töller in de bosjes. Zijn t-shirt hangt in flarden om zijn lijf. Ik loop naar hem toe en zie dat hij over een Keulenaar gebogen staat wiens bloederige lip in tweeën ligt. De kerel is weerloos en houdt zijn hand voor zijn gezicht, maar Töller verkoopt hem nog twee dreunen en blijft tegen hem schreuwen. Ik grijp Töllers arm, pak hem om zijn middel en trek hem weg.

‘Ben je belazerd, Töller! Die heeft genoeg gehad!’

Hij duwt me halfslachtig weg. ‘Dat stuk stront heeft me in mijn zak getrapt!’

Ik trek hem achteruit de bosjes uit. Er komen een paar jongens op ons af die willen weten wat er aan de hand is, maar ik steek mijn hand op. Alles oké. Alles opgelost. Ik geef Töller, die langs me heen wil, met beide handen een zet tegen zijn borst.

‘Nou is het klaar. Het was vast een vergissing. En zo niet, fuck it.’ Ik steek mijn wijsvinger op, hou hem vlak voor mijn ogen en wijs dan op hem.

‘Als ik nog eens zie dat je iemand die op de grond ligt, blijft meppen...’

‘Wat dan, Kolbe?’

Voor ik antwoord kan geven, draait hij zich met een wegwerpgebaar om.

‘Hé!’ De stem van Axel buldert tussen de bomen.

Zijn shirt ziet eruit of het net gewassen is. Vragend spreidt hij zijn armen, opent zijn handen. Ik geef aan dat alles oké is, geen probleem. Ulf komt naar me toe. Zijn boord is gescheurd. De huid daaronder is geschraamd en rood. Hij feliciteert me. Ik vraag hoezo, maar dan zie ik het ook. Het grootste deel van de lui die op de grond zitten, heeft witte t-shirts aan. De rode staan. Ze scanderen: ‘Han-no-ver! Han-no-ver!’ Er valt een last van mijn schouders. Mijn maag voelt alsof hij vol lood zit en plonst op de bodem van mijn buik. Naast Ulfs massieve benen hurk ik neer, en met mijn armen op mijn knieën probeer ik door te ademen. Mijn borstkas is zowat samengeknepen. Mijn sleutelbeen is gevoelloos en tintelt. Mijn linkerarm is zwaar. Ik spuug het bitje in mijn hand. Mijn handpalm plakt van het bloed. Mijn gezicht klopt van de pijn. Ik kijk op naar Ulf: ‘Hopelijk komt er nog een rondje.’

Als ik er bij een wegrestaurant na het pissen tussenuit geknepen ben om de onderdelen van het wegwerpmobieltje ergens op een veld in de buurt te verspreiden, zijn Kai en Töller een groep Poolse vrachtwagenchauffeurs in de haren gevlogen om een of ander kutdingetje. Maar Tomek heeft de boel gesust en kort daarop, net toen ik terugkwam, stonden ze bij elkaar en ging er een fles schnaps zonder etiket rond. Axel was net van plan de synchroon knikkende Kai en Töller de oren te wassen, waarom ze verdomme na een gevecht nog zo’n stennis schopten, en of ze soms stront tussen hun oren hadden. Zo heel energiek klonk Axel ook niet meer, want we proefden allemaal nog de smaak van de makkelijke overwinning in de mond.

Kort voor middernacht komen we aan in Hannover. Iedereen stapt weer in zijn eigen auto. Ook Ulf moet weg, anders krijgt hij thuis weer gesodemieter met Saskia.

Kai en ik rijden samen door naar het station. Ik wil alleen nog maar naar bed. Hij wil het nog gaan vieren op de Raschplatz, lees: ergens iemand oppikken om te neuken.

In de Zapfhahn gieten we nog vlug een pilsje naar binnen. Dan neem ik de laatste trein naar Wunstorf. Kai heeft nog geprobeerd me over te halen om mee te gaan, maar ik heb geen zin in shitmuziek en Beck's-bier dat zo duur is dat je er een tweedehandsauto voor kunt kopen. Eigenlijk houdt hij zelf ook niet van die disco's in de binnenstad, maar als je iets goedkoops zoekt om te krikken, heb je daar de meeste kans. Alleen moet je voor de zekerheid wel naar de ID-kaart vragen van de matras die je mee wilt slepen.

Want dat is Kai al eens overkomen. Laat hij zich door zo'n klein mokkel meenemen. Wegens ouders op vakantie. En dan hangt daar in de keuken het lesrooster van de vierde klas op de ijskast. Hij wist niet hoe snel hij zijn broek weer moest aantrekken, zei hij. Ik geloof dat hij 's nachts nog naar een bordeel is gegaan. Daar heeft hij een des te oudere hoer gepakt. Als ethische compensatie, zullen we maar zeggen.

Wat mij betreft zijn er maar twee manieren om me naar zo'n tent op de Raschplatz te krijgen: of Kai is jarig, of ik heb zoveel gezopen dat ik niet meer weet wat ik doe.

De boerderij van Arnim is met de auto maar een kilometer van station Wunstorf, waar ik mijn jarentachtig-Polo heb geparkeerd. Van de weg die naar de oprit Luthe loopt, buigt een landweggetje af dat je moet volgen tot je bij een stukje bos komt waar het huis in staat. Omdat Arnim, toen ik bij hem introk, me meteen heeft

ingepeperd dat ik de autolampen uit moet doen zodra ik van de weg af ben, doe ik er 's nachts bijna een halfuur over. Als hij er-gens de pest aan heeft, dan zijn het wel ongenode gasten. Vooral wetsdienaren.

Ik rijd van de lange, door bomen overhuifde landweg de oprit op. Naast Arnims oude pick-up kan ik in het vale, indirecte licht Jojo's Volvo onderscheiden.

Als ik de afbladderende treden van de veranda op klim, mompel ik zachtjes: 'Alsjeblieft, heb hem niet neergeknald. Alsjeblieft, heb hem niet neergeknald.' Daarbij zie ik voor me hoe Arnim met zijn jachtgeweer in de hand naast Jojo's lijk staat, met één voet op zijn kapotgeschoten buik, net als Captain Morgan, me aankijkt en vraagt: 'Wat nou? Verboden toegang, jongen.'

Voor de openstaande huisdeur – die eigenlijk uit twee delen bestaat, een echte deur en een hor – luister ik even in het donker. Als ik Jojo's stem hoor, spat het wolkje met mijn schietgebedje uit elkaar, ik geloofde er toch al niet zo in.

Ik doe de hordeur open. Hij slaat tegen de bel die erboven is opgehangen. Arnims 'alarminstallatie'. Meteen barst achter het huis het vertrouwde geblaf los. Door de keukendeur straalt een rechthoekige baan licht dwars door de maffe ruimte mijn kant op. Langzaam komt daarin Arnims massieve silhouet tevoorschijn.

'Wie is daar?' roept hij. Ik zie dat hij zijn geweer al in zijn hand heeft.

'Ik ben het maar, mafkees,' antwoord ik en ik slinger mijn sporttas de donkere woonkamer in. Hij landt met een doffe klap op de zitting van een van de oude banken. Ik hoor Jojo mijn naam roepen. De honden staan nog steeds opgewonden te blaffen. Je hoort de kennel rammelen als ze ertegenaan springen.

'Kop hou–' Het gebrul van Arnim eindigt in een rochelende hoest. Hij pakt het geweer bij de loop, gaat weer aan tafel zitten en slaat met de kolf een paar keer tegen het keukenraam. Ik verwacht

elk moment dat het breekt. Maar de ruiten rinkelen alleen, verder gebeurt er niets.

Jojo springt op. Zijn korte, kringelende krullen dansen. We omarmen elkaar en slaan elkaar op de schouders. Ik voel meteen mijn sleutelbeen, het lijkt wel zo breed als mijn borst. Jojo's neus ligt nog steeds helemaal in de kreukels, en de knobbel gloeit als een uv-lamp. Ik haal een blikje Elephant-bier uit de koeling en ga bij hen tweeën aan de keukentafel zitten.

'En? En?' wil Jojo weten. Ik vertel over de geslaagde trip naar Keulen en dat Axel de scepter ondanks onze afspraak toch weer niet uit handen wilde geven. Jojo zuigt elk detail begerig op. Tussendoor verzucht hij hoe verdomd graag hij erbij geweest was en zo. Arnim staart afwezig in het donker dat buiten achter de vergeelde ramen loert. Zijn longen reutelen en doen hun uiterste best hem niet ter plekke te laten stikken. Ik bekijk hem geamuseerd. Meestal is hij met zijn gedachten toch al ergens anders. Ik wil niet weten wat voor bizarre dingen er nu weer door zijn hoofd spoken. Jojo zit in zijn bierblikje te knijpen, wat ritmisch klikt.

'Ik heb ook goed nieuws.'

'Vertel op,' zeg ik, al kan ik me maar moeilijk losmaken van Armins hypnotiserend op- en neergaande buik.

'Ik heb de baan!' Jojo's stem maakt van vreugde een looping.

Ik vraag welke baan hij bedoelt.

'Nou ja, geen échte baan. Dus. Het is geen betaalde baan. Het is vrijwilligerswerk.'

Ik staar hem niet-begrijpend aan.

'Hij is nu trainer bij het voetbal hier,' zegt Arnim, hij neemt een slok en kijkt weer weg. Misschien krijgt hij toch meer mee dan ik van die oude lul zou verwachten.

'Hoe? Wat?'

'Ja. Nee. Oké. De trainer van Heren 2 moest ermee ophouden. Beroerte. Nu doet Gerti dat. En ik heb zijn baan. Ik train nu de JO15.'

‘Zo, gaaf man,’ zeg ik en hou het blikje omhoog om te kijken. ‘Gefeliciteerd.’ We proosten en gieten de olifantenzeik naar binnen.

Jojo was er een paar jaar geleden mee begonnen. Dat was in de tijd dat het echt kut met hem ging. Na dat gedoe met Joel, dat voor ons allemaal verschrikkelijk was. Dat Jojo’s vader er een paar maanden later zo’n teringzooi van maakte, had niemand zien aankomen. We waren al bang dat we Jojo er nooit meer bovenop zouden krijgen. Niemand wilde hem alleen laten, en we wisselden elkaar in ploegjes af. En toen, op een random dag, kwam Jojo zijn bed uit, douchte zich eindelijk weer eens en ging naar het trainingscomplex in Luthe. Zonder ook maar iemand iets te zeggen. En kijk, nu is hij co-trainer van de JOI5. Dat heeft hem destijds weer op de rails gezet. Zelfs zó dat hij weer naar het bejaardenhuis terugging en zijn verontschuldiging aanbood voor het zuipen onder werktijd. En kijk, Jojo kreeg zijn oude baan als conciërge terug.

‘Ik dacht bij mezelf: ik ga het een beetje anders aanpakken. Wat het trainingsprogramma betreft. Wil het anders doen dan Gerti.’ Met zijn vinger draaide hij rondjes om de bovenkant van het bierblikje. ‘Ik breng er misschien een paar dingen in die we toen met Joel hebben geoefend. Dat wou ik je vragen. Misschien heb jij die papiertjes nog die we toen gemaakt hebben. Weet je nog? Waar die oefeningen op stonden en zo?’

Ik zit te knikkebollen, zucht. Mijn blik zakt steeds verder naar het tafelblad. ‘Dat is toch al eeuwen geleden. Ik denk niet dat ik die nog heb.’

‘Ja, niet hier, maar misschien bij je vader thuis.’

‘Jojo, hé, echt...’ Ik heb alweer de smaak van piepschuim in mijn mond. ‘... ja, ik zal ’s kijken, de volgende keer dat ik thuis ben.’

Hij bedankt me en neemt een slok. Een straaltje bier gaat naast zijn mond en loopt over de stoppels op zijn kin. Hij veegt het weg

met de mouw van Joels oude 96-trainingsjack. Dan merkt hij pas wat hij heeft gedaan.

‘O, kut,’ mompelt hij en probeert het piepkleine vlekje met zijn blote hand droog te wrijven.

Ik drink mijn blikje leeg en zet het met een klap op tafel. ‘Zo, ik ben afgepeigerd. Ik denk dat ik maar eens m’n nest in duik.’

Jojo giet zijn restje ook naar binnen en drukt de bijna opgebrande sigaret die hij in de asbak was vergeten uit.

‘Ik ga er maar eens vandoor,’ zegt hij.

We omhelzen elkaar, slaan elkaar op de rug. Dat doen we eigenlijk nooit, maar om een of andere reden denken we op precies hetzelfde moment precies hetzelfde, zodat er een oprechte omhelzing ontstaat en niet dat pijnlijke met gespreide armen naar voren en naar achteren buigen, om elkaar dan uiteindelijk toch maar een hand te geven.

We lopen naar de deur. Ik wil het licht op de veranda aandoen, maar het is stuk. Ik roep naar de keuken dat dat klotelicht buiten alweer kapot is en hou de deur voor Jojo open. De bel klingelt, waardoor de honden weer aanslaan. Arnim schreeuwt vanuit de keuken dat ze hun kop moeten houden.

‘En nogmaals gefeliciteerd,’ zeg ik terwijl ik de verandadeur verder openhoud, omdat die anders vanzelf weer dichtvalt.

‘Kom maar eens bij een training kijken of zo. Ik heb het nog niet aan Ulf en Kai verteld. En,’ hij balt zijn vuist, ‘te gek dat jullie die Keulenaren hebben ingemaakt.’

Jojo stapt in de Volvo, keert, en pruttelt de oprit af. Ik steek mijn hand op. Dan verdwijnt de auto achter de berken en wilgen die de oprit overkappen.

Ik haal nog een biertje uit de keuken. Arnims kin hangt een paar centimeter boven zijn borst en trilt door zijn gesnurk. Ik neem het jachtgeweer mee, leg het op weg naar boven op een bank en pak mijn sporttas. De trap kraakt als de botten van een ouwe man.

Terwijl ik door de donkere gang loop, hoor ik achter de eerste deur links vleugelgeklapper. Het klinkt droog. Als schuurpapier dat je tegen elkaar wrijft. Overal hangt de scherpe lucht van vogelstront. Ik ga mijn kamer in. De harde rubberen strip die aan de onderkant tegen de deur getackt zit, schraapt over de oude planken. Ik moet met mijn knie vlak onder het slot duwen om de deur dicht te krijgen. Dan doe ik het licht aan. Sporttas in de hoek, blikje open. Nog één pakje peuken op het bureau. Even blijf ik midden in de kamer staan. Afwisselend neem ik een trekje en een slok. Ik voel mijn lichaam. Het is alsof ik een pak slaag heb gekregen. Is tenslotte ook zo. Maar hoe zou het met die Keule-naren gaan die ik vandaag te grazen heb genomen? Ik glimlach tevreden, maar dan schiet de pijn weer door mijn kaak, die ik meteen met meer bier verdoof. Alweer halfleeg. Nu bedenk ik pas dat ik sinds vanochtend niets heb gegeten. Was te nerveus. Met moeite trek ik staande mijn gympen uit. Dan kleed ik me helemaal uit. Mijn spullen vormen een van de vele hoopjes in de kamer. Ik moet ook weer eens naar de wasserette. Ach, wat de fuck, een keer binnenstebuiten dragen is ook goed. Mijn echte mobieltje zit nog aan de lader in het stopcontact naast de deur. Ik maak het los, er springt een vonk af, maar ik krijg geen schok. Drie berichten, vijf gemiste oproepen. Alle vijf van vandaag. Allemaal van Manuela. En een mms'je van Kai waarvan ik in de lach schiet. Een selfie, hij op de voorgrond, met ontbloot bovenlijf en zijn duim omhoog. Achter hem op het dekbed een of andere trut, die met haar benen bij elkaar op handen en knieën haar blote kont omhoogsteekt. Haar hoofd kun je niet zien. Erachter herken ik Kais slaapkamer. 'das snel,' schrijf ik, 'nieuw record?'

Een sms'je van oom Axel. 'Goed gedaan. We zien elkaar op het werk.' Ik schrijf niet terug. Het derde berichtje is van Manuela. Een paar uur geleden: 'Heiko, waar hang je nu weer uit? Bel als-jeblijft terug, maar niet meer zo laat. We gaan om 10 uur naar bed. Het gaat over papa. Het is eindelijk gelukt een plaatsje in

een ontwenningsskliniek voor hem te vinden. Liefs, je grote zus. ps Hartelijke groeten van Andreas.'

Ja natuurlijk, die rukker van een man van je zal me de groeten doen. Ik lees het sms'je nog een keer en houd mijn duim op de powerknop tot de display uitgaat.

Ik sta in de badkamer en bekijk mezelf in de spiegel. Door de barsten in het glas is mijn gezicht vervormd, en ik moet me concentreren om in mijn hoofd de onderdelen als een puzzel weer in elkaar te zetten. Anders zie ik eruit als een mutant of zo. Al heb ik daar genoeg van weg. De linkerhelft van mijn gezicht is op het jukbeen een beetje gezwollen en zweemt naar iets tussen rood en paars. Bij mijn mond zitten een paar druppels gestold bloed die ik laat zitten. Ik ben er deze keer nog goed vanaf gekomen. Ook mijn sleutelbeen lijkt oké. Het doet wel verdomd veel pijn, maar dat is binnen een dag of twee, drie over. Ik zet het bier op de rand van de wastafel. Er ligt vochtig stof naast, dat opkrult tot iets wat eruitziet als een dunne, grijze made. Ik houd mijn handen horizontaal voor me, draai en bekijk ze rechtstreeks en in de spiegel. Op alle knokkels zit bloed onder de huid dat niet meer weet waar het naartoe moet. Ook aan de buitenkant kleven nog restjes bloed die ik aan de wastafel in de wc van het wegrestaurant gemist heb. Niet van mij. Hier en daar een schram waar nog viezigheid in zit. Ik kijk weer naar mezelf. Niet naar het mutantenspiegelbeeld, maar naar de samengestelde echte puzzel-ik. Hoe ik hier sta, in het flakkerende licht, met tegels om me heen die ook bij daglicht niet meer wit zijn.

'Goed gedaan,' herhaal ik en ik probeer mezelf zo in de ogen te kijken alsof er achter de spiegel echt iemand staat die je lof moet toezwaaien.

Ik stap onder de douche. Een familie zilvervisjes vlucht haastig weg tussen de barsten in de voegen.

Vochtige voetstappen volgen me naar mijn kamer. Ik doe de

deur op slot en trek een boxershort aan die meteen het niet-afgedroogde douchewater opzuigt, en ga op de matras liggen. Het water op mijn stoppels koelt mijn hoofdhuid. Ik leg mijn armen onder mijn hoofd. Sluit mijn ogen. Ik denk aan Yvonne. Aan haar knappe gezichtje en aan haar geschoren wenkbrauwen, die zo vrij zijn als een wolkeloze hemel.

Het was na de wedstrijd tussen de B-elftallen van Hannover en Braunschweig. Dat is helemaal niet zo lang geleden, maar ik geloof dat ze toen nog de amateurs of het tweede elftal werden genoemd. Tegenwoordig heten ze de JO23. Dat was in het oude vertrouwde Eilenriedestadion. Ik kan die broekenschijters van een ultra's normaliter niet serieus nemen, maar ik moet ze nageven: ze hebben het vuurtje die dag nog eens lekker opgestookt.

Ik geloof dat we in Mitteltannen hadden afgesproken. In het stadsbos van Hannover. Het moest, voor zover dat kon, in elk geval zo ver mogelijk van de weg af zijn en dus ook van de smerissen. Acht tegen tien, omdat we er niet meer bij elkaar kregen. De ene jeugdbende tegen de andere. De Jonge Honden tegen de Coole Smeerlappen. Dat klinkt achterlijk als je het zo na elkaar zegt. Dat van die Jonge Honden was mijn idee. Het moest een soort woordspel zijn. De Rode Wolven en, nou ja, dan waren wij natuurlijk de Jonge Honden. Toen Kai hoorde hoe ik ons wilde noemen, kreeg hij eerst een lachstuip en daarna werd hij pislink.

‘Zo kun je ons toch niet noemen! Het klinkt alsof we een stel nichterige padvindders zijn!’ kreeg ik naar mijn hoofd geslingerd.

Ik haalde alleen mijn schouders op en zei dat het toch geen zak uitmaakte hoe we heetten.

‘Had er dan tenminste Young Dogz van gemaakt! Met een z aan het eind!’

‘Ben je nou een verdomde gangstarapper geworden?’

‘Nee, man, maar... ik bedoel...’ zei hij en hij gooide nog wat pep naar binnen, ‘wat denk je anders van Bloodhoundz? Snap je? Omdat blood rood is, net als wij. Maar toch niet zo’n homo-naam.’

‘Kom, laat nou maar. Het is zoals het is.’

‘Bekijk het ook eens van de andere kant,’ zei Jojo, ‘het klinkt in elk geval niet als een stokoude Keulse rapgroep.’

‘Ook weer waar.’

Het ging allemaal verdomd snel. Het moest ook verdomd snel gaan, omdat we midden in de stad zaten, ook al was het midden in het bos. De smerissen konden elk moment met zwaailicht door de bosjes komen scheuren. Gealarmeerd door een bezorgde avondlijke wandelaar. Gelukkig regende het, zodat er niet veel mensen op pad waren. Maar op de drassige bodem, die al onder water stond, gleed je makkelijk uit en je moest verdomd goed oppassen om niet op je bek te gaan. In elk geval waren de Coole Smeerlappen heel wat minder cool toen we ze met acht man alle hoeken van het bos lieten zien. Ze ketsten op Ulf af als de regen die ons de hele tijd keihard in het gezicht sloeg. Ook wij timmerden er flink op los.

Ik had net in de hitte van de strijd een van die gasten zijn pet af getrokken en gooide hem in zijn gezicht. Daardoor was hij zo afgeleid dat ik rustig kon mikken en hem knock-out sloeg. Ik hoop dat ik nooit zal vergeten hoe hij in de blubber smakte. Ze hadden al zo goed als verloren, toen ik er eentje naar zijn riem zag grijpen. Die was net met Kai aan de gang. Ik geloof nog steeds dat ik iets zag blinken. Dus ik erheen. Ik dacht nog: mooi niet, reetkever, en schopte hem in zijn knieholtes. Hij zakte meteen door zijn knieën en toen haalde ik uit. En hoe. Want ik had tijd genoeg. En ik knal die gast van opzij snoeihard tegen zijn kop. Kai keek me verbaasd aan, en ik snapte eerst niet waarom hij zulke ogen opzet-

te. Het moet een flinke dreun geweest zijn. Die Braunschweiger was gevloerd. Hij lag met zijn gezicht in de zeikzooi, als een vis op het droge. Te stuiptrekken als een gek, het bloed liep uit zijn oor. Ik wist niet wat ik ervan moest denken. Al die adrenaline en de woede vanwege alle shit en de alcohol net bij de wedstrijd. Ik kan me alleen nog herinneren dat Kai snel Tomek ging halen. Die had het allemaal zien gebeuren. Axel kon om een of andere reden niet en had Tomek als waarnemer meegestuurd om te vertellen hoe we het deden. We hebben ze echt verpletterd. Tomek en Kai voerden me meteen af. Ik zag over mijn schouder nog hoe twee Braunschweigers die gast optilden, hun armen om zijn schouders sloegen en hem meenamen.

Axel wilde niet geloven dat ik een mes had gezien. Maar ik denk nog steeds dat er een was. Alleen heeft niemand er achteraf aan gedacht in het gras te zoeken. We moesten allemaal ook maken dat we wegkwamen, omdat we achter de bomen het geloei van de sirenes al hoorden. Toch was Axel behoorlijk onder de indruk. Met twee man minder. Tegen Braunschweig. Hij noemde het een belangrijke overwinning voor Hannover, en daarmee bedoelde hij niet de wedstrijd van het tweede elftal. Ik vertelde dat van het mes ook aan Kai en die had het niet meer, prees me joelend de hemel in, en toen ik vroeg of hij het mes had gezien zei hij zoiets als: 'Niet echt, maar ik denk dat er absoluut iets in het gras is gevallen. Absoluut.'

Ik neem de Hochstraße om naar het huis van mijn vader te gaan. Het ligt aan de andere kant van Wunstorf, aan een weg met andere voormalige boerderijen. Die weg loopt eigenlijk dood, al is de gemeente te lui of te berooid – of alle twee – om een bord neer te zetten. Het asfalt houdt gewoon ergens op en gaat direct over in

de velden die zich daarachter op het plateau uitstrekken. Op een dag als vandaag kun je daar zo ver over het vlakke land uitkijken dat je bijna het idee hebt dat je de hemel in kunt vallen. Zelfs op bewolkte dagen kun je meestal tot de kaliberg kijken, die er bij elk weertype anders uitziet. Soms wit als patatzout, soms grijs als beton.

Ik heb daar met Kai, Jojo en Joel een keertje ingebroken, op het terrein van Kali & Salz. We zijn tot de top van de berg bij de zoutmijn gelopen. Jojo en Joel hadden een vlieger bij zich die ze wilden oplaten en dat ging daarboven als een tierelier. Kai en ik wisten zelf niet waarom we er eigenlijk op wilden. Op een of andere manier kwamen we op het idee om ervan af te springen, maar dat was wel heel suf. Aan de ene kant ging het zeker dertig meter steil naar beneden, dus dan waren we er geweest. En aan de andere kant, waar we omhoog waren geklommen, was het zo vlak dat we na een sprong van een meter of twee al weer op onze voeten terechtkwamen. Uiteindelijk zijn we maar om het hardst naar beneden gerend. Kai ging op een gegeven moment zo hard dat hij zijn evenwicht verloor, struikelde, en als een tonnetje de halve helling af rolde. Aan de voet van de berg bleef hij roerloos liggen en we vreesden al het allerergste, maar toen we bijna bij zijn lichaam waren, sprong Kai plotseling op en deed het in zijn broek van het lachen. Zijn kleren waren aan flarden en hij zat vol bloederige schrammen. Er hing een los stukje huid aan zijn scheenbeen. Dat weet ik nog omdat Joel subiet moest kokhalzen toen hij dat zag.

Ik druk op de bel en voor ik er maar aan kan denken meteen weer rechtsomkeert te maken en in mijn auto te stappen, trekt mijn zus de deur al open.

‘Heiko. Mooi. Eindelijk. Daar ben je dan.’

Ze spreidt haar armen en ik doe aarzelend een stap naar haar toe. Dan drukt ze me tegen zich aan. Ik voel me belachelijk als ik daar sta, in Manuela’s armen, met de mijne slap naar beneden

langs mijn zij. Ze drukt me een paar keer tegen zich aan, tot ik medelijden met haar krijg en ook een arm om haar heen sla. Dan lijkt ze eindelijk tevreden, ze laat me los en vraagt of ik binnenkom. Ik volg haar naar de grote deel, waar alle kamers van het huis op uitkomen. Ze loopt voor me uit en verdwijnt rechtsachter door de keukendeur. Mijn ogen moeten eerst even wennen aan het vale licht. Omdat de ruimte zo groot is en behalve de ruitjes in de voordeur geen ramen heeft, ligt ze grotendeels in het donker. Dit was midden in de zomer altijd de beste plek om even af te koelen. Ik ging dan in mijn onderbroek op de zwarte planken liggen en sliep als een os, tot mijn moeder of Hans me wakker schopte omdat ik in de weg lag. Tegen de rechtermuur staan tot aan de keuken nog steeds de oude vitrinekasten. Die stonden er al toen het huis nog van mijn opa en oma was. Ik blijf er even voor staan en kijk naar de spullen achter het glas. Als er een onbekende binnenkwam, zou hij zich afvragen wat voor smakeloze types hier wonen. Ik geef toe dat ik me dat ook altijd weer afvraag, maar ik weet tenminste dat het zo'n ratjetoe is omdat hier drie generaties vrouwen hebben gewoond. Op de zelfgekloste kledjes van mijn oma staan nog steeds de afschuwelijke porseleinen engeltjes, kattjes en hondjes van mijn moeder. Ze vond het blijkbaar niet de moeite waard ze mee te nemen. Ernaast staan dikbuikige gouden Boeddhabeeldjes en paars- en goudversierde houten olifantjes. De bijdrage van Mie aan deze wirwar. Ik bedenk nu pas dat Mie ze er misschien helemaal niet zelf in heeft gezet. Een echte Thai kan zulke troep toch niet mooi vinden. Het is eerder van die bullshit die ze voor woekerprijzen aan toeristen uit het Westen verpatsten. Misschien heeft mijn vader ze destijds wel gekocht en hier neergezet omdat hij dacht dat Mie zich dan meer thuis zou voelen.

'Heiko, ben je er nog?'

Manuela gluurt met haar hoofd schuin om de hoek van de deur. Om haar nek bungelt de bril die ze niet nodig heeft, maar alleen

draagt om meer op een juf te lijken. Ik hoor de stem van Hans uit de keuken. Hij zegt iets. Maar ik versta niet wat.

‘Oké, papa,’ en dan weer tegen mij, ‘kom nou. De koffie wordt koud.’

Hoe ze dat zinnetje uitspreekt. Met opzet hypercorrect zodat het niet plat klinkt. De haren op mijn reet gaan ervan overeind staan. Ik stoot bijna mijn hoofd tegen het lage plafond, zo lang ben ik hier niet geweest. Manuela is druk bezig in het keukentje. Door de ramen en de deur naar het terras valt een beetje daglicht naar binnen. Mie staat bij het aanrecht af te wassen. Mijn vader zit aan tafel, zijn onderarmen naast zijn bordje, dat al vol dikke taartkruimels ligt. ‘Hoi,’ mompel ik. Mie draait zich om en fluistert hallo. Dat denk ik tenminste. Vroeger maakte het me vaak razend dat ze altijd zo stil is. Tegenwoordig, nu ik hier niet meer woon, kan het me geen barst schelen. Ze doet het wel stiekem, maar toch zie ik hoe Manuela onze vader een por geeft en ook hij zich verwaardigt ‘Hoi’ te zeggen, voordat hij nog een stuk taart op zijn bordje schept.

‘Ga zitten, ga zitten,’ zegt Manuela en ze schenkt meteen koffie in. Ik haal een pakje sigaretten uit mijn zak en leg het naast mijn bordje. Meteen heeft Manuela de asbak paraat, die ze met een klap voor me op tafel zet.

De daaropvolgende minuten, waarin niemand elkaar aankijkt, zijn een eindeloze kwelling. Mie zet nog een bord met bruine balletjes naast het bord met Bienenstich, dan zit iedereen eindelijk aan tafel.

‘Wat is dat, Mie?’

‘Kai nok-’ de rest versta ik niet, want het is Thai en zinkt weg in iets klankloos.

Ze lijkt zich af te vragen hoe je het in het Duits vertaalt, maar vindt geen oplossing. Ook omdat Manuela ijverig zit te knikken en ‘Aha’ zegt, alsof ze precies weet wat deze dampende stierenkloten voorstellen.

Ik neem een sigaret uit mijn pakje en terwijl ik hem aansteek hevelt Manuela een stuk taart op mijn bordje. Pas daarna vraagt ze: ‘Bienenstich?’

Ik wuif vaag met mijn hand en tik de as af. Mijn vader kijkt voor het eerst mijn kant op. Hij staart naar mijn peuken en likt langs zijn bovenlip. Ook al heeft hij zijn oude pornosnor al jaren geleden afgeschoren, ik ben nog steeds niet gewend aan de aanblik van die naakte, met zweetdruppeltjes bedekte lip.

‘Mag ik er ook een?’ vraagt hij en hij kijkt me daarbij geen moment aan, maar praat tegen het pakje.

Ik neem langzaam en genietend een trekje van mijn sigaret, tik de as eraf, neem nog een trek en leg hem in de asbak. Dan schiet ik het pakje met duim en wijsvinger weg. Het glijdt dwars over tafel, langs Manuela heen en botst tegen het bordje van Hans. Hij pakt er eentje en voelt in zijn zak. Vindt niets en nu kijkt hij me aan, met de peuk al tussen zijn lippen.

‘Heb je ’n vuurtje?’

Zijn ogen zijn glazig en waterig tegelijk. Net een asbak waarin iemand per ongeluk bier heeft gekieperd. Ik schiet de aansteker erachteraan.

Nu het hele rookritueel achter de rug is en Manuela is opgehouden met kuchen, komt ze eindelijk ter zake. Haar afkeurende blik, die perfect past bij het strakke knotje in haar bruine haar, verandert niet. Ze kan dat gepaf niet hebben, maar moet zich gewonnen geven omdat ze in de minderheid is en niet tussen haar eigen vier muren zit. In elk geval heeft ze geleerd in zulke situaties snel een asbak bij de hand te hebben, want zowel mij als Hans is het tamelijk worst waar onze as terecht komt.

‘Fijn dat we eindelijk weer eens bij elkaar zijn.’

Niemand reageert. Alleen Mie glimlacht, ergens tussen gêne en instemming in.

‘Maar er is ook een aanleiding voor,’ vervolgt Manuela, ‘het is me eindelijk gelukt – oké, met wat vitamine R van de kant van

Andreas – toestemming van het ziekenfonds te krijgen om papa te laten opnemen in een afkickkliniek.’

Hans knort vol verachting, wat serieus klinkt alsof zijn mond een kontgat is. Maar Manuela laat zich niet van de wijs brengen. Ze heeft jarenlange ervaring.

‘Hij moet...’ ze schraapt haar keel, ‘zal tot november naar Bad Zwischenahn gaan.’

‘Hmhm,’ brom ik langs het droge brok taart in mijn mond. Ik vrees dat ze hem zelf heeft gebakken.

De vraag wat ik ermee te maken heb onderdruk ik maar, omdat ik echt geen zin heb in een eindeloze discussie. Ze zal zo dadelijk heus wel uitleggen waarom het mij ook aangaat.

‘Ik breng hem er volgende week zelf heen,’ om er zeker van te zijn dat hij ook echt gaat, maar dat laat ze natuurlijk weg.

‘Natuurlijk moet iemand in die periode voor papa’s duiven zorgen,’ aha, op die fiets, ‘en omdat ik naast mijn werk echt geen tijd heb om dat ook nog te doen – kinderen vragen zoveel aandacht op die leeftijd en ik moet na schooltijd zoveel voorbereiden, afronden en nakijken, dat red ik gewoon niet – en omdat Mie doodsbang is voor vogels, dachten wij,’ ze kijkt Hans aan, vermoedelijk in de hoop zijn blik te vangen, maar hij zit nog steeds naar zijn Bienestich te staren, ‘toen dacht ik dat jij dat zou kunnen doen, Heiko. Jij hielp opa toch vroeger ook altijd al met duiven voeren. Jij weet nog hoe alles moet.’

Dat is meer dan twintig jaar geleden.

‘Het zou voor iedereen echt een uitkomst zijn, Heiko.’

Waarom ik sinds die ene dag geen voet meer in het duivenhok heb gezet en mijn vader, die het duiven fokken van opa heeft overgenomen, nooit heb geholpen bij het voeren, heeft ze blijkbaar compleet verdrongen. Dat komt haar ook goed uit.

Terwijl ik de laatste hap taart wegwerk, laat ik snel allerlei uitvluchten de revue passeren, maar geen enkele daarvan zal bestand zijn tegen wat Manuela me vervolgens naar het hoofd zal

slingeren. Haar strakke mondje wordt wat lossen, en haar bijna hoekig lijkende ogen ontspannen een beetje. Ze heeft blijkbaar in de gaten dat me geen goede smoes te binnen schiet. Ik wil dit echt, écht niet doen, maar opnieuw lijkt een of andere belangrijke verbinding tussen mijn brein en mijn bek te ontbreken.

‘Dat is dan afgesproken,’ besluit ze en ze neemt als eerste een balletje van Mie. Ze bijt er een stukje af, vertrekt haar mond maar kan het nog net ombuigen tot een glimlachje. Ik zie hoe ze gemaakt naar Mie lacht. Mie glimlacht onzeker terug. Dan kijk ik naar mijn vader, die net in een wie-blijft-het-langst-kijken-duel met zijn taart verwickeld is en waarschijnlijk alleen aan zijn volgende pul bier denkt. Dat kan ik hem niet eens kwalijk nemen. Dat heb ik ook. Als ik hier zit, aan deze tafel, in dit huis. Met mijn biologische familie. Godverdomde kutzooi, ik zou me liefst meteen in de eerste de beste pul bier verzuipen. Het heeft toch allemaal geen zin, denk ik, en ik sla op de tafel en zeg: ‘Oké.’

Dat rukt de anderen los uit de gedachten waarin ze net verdiept waren. Ik giet mijn koffie naar binnen, sta op en graai mijn rookwaar bij elkaar.

‘Moet er weer vandoor,’ zeg ik, ‘heb nog wat te doen.’

Op deze aftocht heeft zelfs mijn zus niet gerekend, ze stottert wat, probeert vliegensvlug nog wat onzin te verzinnen waar we het nog over zouden kunnen hebben. Daar pas ik voor. Ik draai me op mijn hakken om, klop bij wijze van afscheid nog even tegen de deurpost, kijk niet om, loop door de deel, de deur uit en manoeuvreer mijn Polo achteruit de oprit af.

Wotan Boxing Gym is een voormalige fabriekshal in Hannover-Stöcken. Oom Axel vertelde me een keer dat hier vroeger ballpoints of vulpenen werden gemaakt. Dat bedrijf ging failliet.